

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. július 16.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

JÁKÓB ÁLDÁSA

Énekek: 274, 398

Lekció: 1 Mózes 49,1-28

Alapige: 1 Mózes 49,28

Ez Izráel tizenkét törzse, és ez az, amit atyjuk mondott nekik, amikor megáldotta őket. Mindegyiket a hozzá illő áldással áldotta meg.

Imádkozzunk!

Áldunk azért, mennyei Atyánk, hogy aki benned bízik, az nemcsak a földön élhet boldogan, hanem mindörökké él. Köszönjük, Urunk, hogy a bűneset utáni világ sokféle nehézsége, bajai közepette is valóban tapasztalhatjuk: Szentlelked és igéd által velünk vagy, szólsz, erőt adsz a munkához, örömet adsz a pihenésben. És ha esetleg valami nem úgy alakul – talán éppen ma is –, ahogy szerettük volna, megnyugtatsz, megbékítesz. Köszönjük, hogy ezért lehet boldog életünk veled.

Arra kérünk, Urunk, hogy akik látnak, ismernek minket, téged ismerhessenek fel az életünkben. Ha pedig szólunk rólad, hadd tudjuk nekik is elmondani, miért megtartó a mi megváltó Urunk, Jézus Krisztus, és hogyan tarthat meg bennünket.

Kérünk arra, hogy az esti istentiszteleten is hadd imádhassunk szívből téged és amit a te igédben mondasz, lehessen személyes üzenetté mindannyiunknak személy szerint is és mint közösség is, Jézusért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor találkozunk a gyülekezetben, vagy a városban is felismerve egymást, akkor „Áldás, békesség!”-gel szoktunk köszönni református emberekként. Református lelkipásztorral találkozáskor is igyekszünk így köszön-

ni, mert ez a szokás. Nem tudom, hogy el szoktunk-e gondolkozni azon, hogy amikor ezt mondjuk, hogy áldás, illetve békesség, mit is kívánunk annak, akit így köszöntünk? Mit kívánunk, amikor azt mondjuk, hogy áldás? Mi az áldás?

A 274. számú dicséretet is ezért énekeltük, elsősorban, hogy magasztaljuk vele az Urat, másodsorban pedig, hogy láthassuk, hogy egy ilyen ének születése során is Isten áldása megmutatkozik abban, valami lehet szomorú dolog, esemény, ami történik Isten emberével, de végén mégis áldássá lesz számára. Szoktuk így is mondani, hogy áldássá lesz a keserűség. Georg Neumark ugyanis egyetemistaként ment az egyik helyről a másikra és éjszaka elrabolták mindenét, nagyon nagy értékű könyveket. Reggel felébredve ezzel szembesült, nagyon haragudott mindenre, mindenre, még az Úr iránt is negatív érzések támadtak a szívében. De amikor elkezdett gondolkodni, hogy mi is történt, meg hogy tulajdonképpen ő még mindig él, akkor született meg a szívében, a gondolataiban ennek az éneknek a szövege. Hallottunk keserűségről, jobb csendben lenni, mert a csendben tapasztalja meg Istennek a jelenlétét a benne bízó. Számára mindenképpen egy nagyon kellemetlen élethelyzet mutatta meg azt, hogy mi van a szívében és amikor megszületett ez az ének ott a gondolataiban, hallottuk a végén is, elkezd magasztalni Istent és nemcsak a földi, hanem az örök életre nézve is meghirdeti, hogy miért méltó Isten a dicséretre. Áldássá vált számára is a keserűség.

Jákób áldása bibliai kijelentése fényében én nem definícióként akarom most mondani az áldásra vonatkozó gondolatokat, mondatot, hanem az igei üzenet hangsúlyát kiemelni, hogy az áldás Istentől kapott, Istentől ígért ajándék, amely a vele való kapcsolatban, a vele való kapcsolatért adatik a hívő embernek és a közösségnek. Mindenképpen látnunk kell a hangsúlyt: nem is azon van, amit ad, hanem aki adja. Az Úr személye. Az ének szerző fiatalember is átélte ezt: én most éppen elveszítettem mindent, nem maradt semmim, csak az a ruha, amivel takaróztam, kifosztott vagyok, de az ének is jelzi, hogy mégis tele van a szíve azzal, hogy micsoda ajándéka-im vannak, mert az Úr az enyém. Lehet, hogy minden elveszett, de ott van az Úr, az ajándékozó Isten.

Éppen Jákób áldása is itt a bibliai szövegben érzékelteti, hogy természetesen az ajándékai is ott vannak és ezekről beszélnünk kell. De mindenképpen az egész gyönyörű költemény, mert tulajdonképpen ez egy költemény az ősatya szájáról, ajkairól, amit leíratott Isten Lelke a szentíróval, Mózesrel, azt akarja hirdetni, hogy kicsoda az Úr. Nem véletlenül van ott az áldás mondás közepe táján a fohász, hogy „szabadításodra várok, Uram”. Ha figyeltünk, az ’Úr’ kifejezés itt szerepel. Beszél az áldásról, az áldást adó Úrról, Istenről, de az ’Uram’ kifejezést itt használja elsősor-

ban. Tehát kicsoda ő a Jákób áldásában; milyen az áldás, amit ad, hogyan adja; és miért van szükség erre a mondatra is ebben az áldásban, miért kell várni a szabadításra, amikor az áldásról van szó.

Először tehát nézzük meg, hogy Isten, az Úr áldása Jákób fiain és utódain hogyan valósult meg, és hogyan mutatkozik meg ebben az ő isteni személye nagysága. Emlékszünk, mikor is van szó először az áldásról a Bibliában. Hol olvasunk először áldással kapcsolatos kijelentést? Remélem, rögtön eszünkbe jut, hogy ott a teremtéstörténetnél. Amikor az 1. rész 28. versében Isten az emberpárt megáldja, illetve a 2. rész 3. versében, amikor megáldja Isten a nyugalom napját. Az Istennel való közösségben levő emberpár, a házasság, a házaselet szépségét megélő pár, aki ott van a helyén, a munkahelyén is végzi a maga munkáját – mondjuk így modern kifejezéssel élve: kertészmérnökök voltak ott az Éden kertjében –. S az Istennel való közösség minősített átélése nekik is a nyugalom napja miatt, mert a nyugalom napja az Úrnak is fontos volt, és utána látjuk a mózesi törvényekben, mindvégig megvalósul ennek az öröme. A nyugalom napján nem dolgozni kellett, hanem átérezni a teremtet, mindenható, gondoskodó Isten és a vele való közösség örömét, áldásait.

Az emberpár, a társas életet és az Úrral való közösségben megélt társas életet, tökéletes közösségben az Úrral, és mindezt minősítetten a nyugalom napján. Amikor Pasaréten együtt vagyunk a nyugalom napján vagy így egy hétközi istentisztelet alkalmával is, lehet, hogy fáradtan a munkanap után, vagy éppen felfrissülve, mert szabadságos napból jövünk, mind-egy, hogy milyen körülmények közül jövünk, de a gyülekezet közösségében, itt a templomi környezetben átéljük ezt, hogy minősített kapcsolat az Úrral való közösségben és az egymással való kapcsolat átélése is.

De nemcsak itt van szó áldásról. Sőt, az áldás, Isten áldása, ajándékai, kijelentése meg hogy ő megáld, az sokkal többször szerepel a teremtés utáni történetek leírásában, ahol már a bűneset utáni állapotokról van szó. Ezek most nekünk természetesen ismert kijelentések, csak az áldás szempontjából szeretném kiemelni, hogy Isten kijelentése az ősatyáknak szóló áldással kapcsolatban is azért történt, hogy a vele való közösség megvalósulhasson, amiről szó volt a bevezetőben is. A Mózes 1. könyve 3. rész 15. versében az asszony magva kijelentés ígérete végigmegy Ábrahámig is, de aztán Ábrahám személyében már egy családhoz kapcsolódóan is, ebből a családból kiindulva Isten őszövetségi népe ott van – és itt már a jákóbi áldás is szerepel a gondolatban –, hogy aztán majd elérkezhessünk ott a bűnesetnél hallott, hangzott ígéret beteljesedéséhez, Jézus Krisztus személyéhez.

Az ősatyák idejében elhangzó isteni kijelentés az áldással kapcsolatban bemutatja, hogy Isten a bűneset után hogyan mutatja magát szabadí-

tó Istennek. Itt kiemelhetem: szabadításodra várok, Uram – egy fohász az áldásmondás között. Talán éppen ezért is, hogy lássuk, hogy az az Isten, aki áld, az a szabadító Úr. Az az Úr, aki teremtett, Isten népének a megtartója – most kezdtük olvasni a Mózes 2. könyvét –, a szabadító Úr kihozza a népet Egyiptomból. De az ősatyák életében is sokszor tapasztalták a szabadítás csodáját. Az Úr személyén van a hangsúly most az üzenetben. Tehát az áldás, az ősatyák áldása, a jákóbi – most a jákóbi kifejezést idézőjelbe hadd tegyem –, a „jákóbi áldás”, mert Jákób csak eszköz, ez az Úr áldása, Ábrahámon, Izsákon, Jákóbon és a többi bibliai szereplőn keresztül, de mindezek mutatnak arra, hogy majd jöjjön a Messiás. Az Úrért, a messiási ígéretért a jákóbi áldás is.

Itt három jellemzőt csak megemlítve: Jákób itt prófétaként beszél. Talán emlékszünk, hogy Ábrahámnál olvassuk is, hogy ő próféta, vele kapcsolatban. Jákób is próféta. A próféta az Ószövetségben is a jelen élethelyzetre vonatkozóan mond isteni kijelentést vagy a jövőre nézve. Nem csak a jövőre nézve, a jelenre nézve is. Az Úr ígéretét, az Úr szavát közvetíti a jelenben is a jövőre nézve. A jelen a fiai, a jövő az utódai. Ez a jövő messzi-re nyúló. A kommentárirók mindegyike aláhúzza, hogy ez a messzi jövő az egész ószövetségi kijelentés fényében és számunkra már az újszövetségi kijelentés fényében még inkább igaz, tehát a Biblia fényében a messiási kor. Benne van ebben a messzi jövőben az, hogy a Jákób unokái, déd-unokái és a többi nemzedék, tehát az ő utódai története, történelme hogy megy végbe – mi láthatjuk ezt leírva a Bibliában természetesen –, de mindaz, ami történik végig, ez a messiási kor eljöveteleért. Tehát a Messiás személyében eljön az az idő, az a messzi jövő, az utolsó napok, amikor minden az isteni ígéretek szempontjából, beteljesedik.

Erre egy nagyon egyszerű igei érvet hadd mondjak: a Jelenések könyve 5. része bemutatja a dicsőségesen uralkodó isteni személyt, a trónon ülőt és a kezében a hétpecsétes tekercs, és egyedül a Bárány méltó elvenni és felnyitni a pecsétet, azt a tekercset elvenni és a pecsétet felnyitni, de ezt a Bárányt Júda oroszlánjaként mutatja be. Jelenések 5,5 – könnyű megjegyezni. Amit itt a jákóbi áldásban hallhattunk a felolvasás során is a Jelenések könyve 5. része fényében bemutatja, az a Júda oroszlánja. Júda utódaira is igaz az a gyönyörű áldásban leírt szöveg, de minősítetten és a maga teljességében az Úr Jézus személyében, aki a megöletett Bárány, de aki a Júda oroszlánja, aki uralkodik – ez egy kép az uralkodásra. Tehát prófétaként szól Jákób, a messiási korról is szól mindenképpen a jövőre mutatva.

A harmadik jellemző, hogy fiaira és utódaira mondja az áldást és ezt ő nagyon jól tudja. Tehát az áldás egyéni is – mindegyik fiú a maga áldását –, de közösségi is, mert a fiakban ott voltak a nemzetségek, a törzsek,

az utódok. És az újszövetségi kijelentés fényében mondjuk ki, hogy benne vagyunk mi is, hiszen Ábrahám utódai vagyunk mi is, mert a hívők az Ábrahám fiai. Egyéni és közösségi. Ezért amit Jákób itt elmond az áldásban, az valóban be is teljesedett a jövőben, és tényleg látszik, hogy amit fiai meg az utódok átéltek, azok mutatták, hogy az Úr személyén volt a hangsúly mindvégig. És ha valamit az egyik fiú maga személyében átélt az isteni áldásból vagy megélt, az áldássá lett a közösségnek. S az nem úgy volt, hogy kapja valamelyik az áldást és az csak az övé és semmi köze a többieknek hozzá, hanem az áldás, az egyéni áldás a közösség miatt is. Elég, ha csak arra gondolunk vagy arra figyelünk, hogy miért van az, hogy Józsefnél olyan sok kifejezéssel mondja el, hogy ő mennyi mindenben tapasztalja az áldást. És aztán tényleg úgy volt, hogy főleg Efraim törzsén keresztül nagyon nagy ajándékokat kapott Izrael népe a királyság korában is. Voltak ott bűnök is, de nagyon sok ajándékot adott Isten a József utódain keresztül. Tehát egyéni és közösségi.

Ide megint egy személyes gondolat miránk vonatkoztatva: mi is, ha kapunk egyénileg valami áldást az Úrtól, bámilyen ajándékot a vele való kapcsolatban és a vele való kapcsolatért, az mindig áldássá lesz a közösségnek is. Fontos tehát az áldás, az ajándék, de ennél még fontosabb és az igazán lényeges az Úr, aki adja. Ezt mi elméletben tudjuk is, hogy az ajándékozó mégis csak fontosabb az ajándékánál. De ha az áldásokra gondolunk, akkor gondoljuk végig, hogy ezt hisszük, és így gondolkodunk mi valóban? Ez akkor derül ki igazán, amikor esetleg úgy érezzük, hogy mintha hiányozna az áldás, mintha várni kellene az áldásra. Olyan dolgok történnek, olyan események vagy olyan élethelyzetben vagyunk, amikor nem annyira tapasztaljuk az ajándékokat, pedig mit mondott az Úr. De az Úr személye a hangsúlyos a bibliai üzenet fényében.

Maga Jákób is ezt meg kellett hogy tapasztalja, át kellett hogy élje, és emlékezzünk arra, hogy ő meg akarta szerezni az áldást minden körülmények között és ott nagyon sok és nagyon súlyos bűnök is voltak, és akkor tanulta meg ő is a leckét, amikor küzd a férfival, aki az Úr maga, és ki mondja: nem bocsátalak el, míg meg nem áldasz engem. De itt már a meg nem áldasz engem kifejezésben nem az ajándékokon volt a hangsúly Jákób számára sem, hanem az Úr személyén. Nekem szükségem van rád, Uram, mert te kellesz, mert csak veled együtt lehet az áldás is az enyém. Amit Jákób megtanult és onnantól fogva így akarta élni az életét, arról beszél a jákóbi áldásban is.

Izrael fiai tizenketten és Izrael nemzetségei a tizenkét törzs azért, hogy eljöhessen az Úr Jézus. A Júda törzsének elmondott áldásban hangzik, hogy dicsőséges fejedelem az uralkodó, a Messiás. József személyénél olvasott áldásrészleteknél, ajándékoknál pedig kiderül, hogy József maga is

hogy lehetett eszköze az Úrnak. Ez a történetekben is ott van, de az áldás költői szépségű kifejezésében, kijelentésében is látszik, hogy József azért kapta azt, amit, mert el kellett jönni majd a Messiásnak. József abban lett eszköz, hogy általa megtartotta Isten a családot. Különben elpusztultak volna és nem teljesedett volna be az Isten ígérete. De mivel József áldássá lett, kapta az atyai, az isteni áldást, ezért minden beteljesedett.

Milyen a közösséged azzal az Úrral, aki számodra is ajándékozó Isten, áldást adó Úr, de akivel kapcsolatban talán neked is, nekem is el kell mondanunk újra meg újra: szabadításodra várok, Uram.

Mielőtt még ezt a harmadik gondolatot kifejténem röviden, nézzük meg azt is az Úr személye után, hogy amikor adja az áldást, akkor ez hogyan is történik, miért is adja, milyennek mutatkozik meg az ajándékain keresztül Isten? S ez a szép az egészben, hogy természetesen mi is mondjuk azt még a református címerünkben is szereplő nagy hitvallásként: ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk – tehát nem kell semmi és senki más, ha ott van az Isten, az Úrral való közösség –, de azért mégis csak mi is olyanok vagyunk, hogy azért jól esik, amikor kapjuk az ajándékokat is. Mert a gyermek is, az Isten gyermeke is ilyen kell, hogy legyen: örül a szülőnek, az atyának, a mennyei Atyának, tele van a szívünk örömmel őbenne, és ez tényleg elég, de ez az Atya ajándékokat akar adni, az ő áldásait.

Én három jellemzőt akarok kiemelni csak, biztos, hogy többet is lehetne, de az egész történet, illetve az áldáskijelentés fényében hármat, hogy szuverén Úrként adja ez a szerető Isten, személyesen adja, és nemcsak a sikerekben, hanem a bajok idején is, a bajok között is adja.

Az első tehát az, hogy szuverén Úrként. Ezért fontos, ott a végén halottuk, hogy mindenki a saját áldását. A Károli-fordításban így mondja: tulajdon áldásával áldá meg mindegyiket az ősatya. A saját áldás az, ami csak az övé. Ezt Isten dönti el. Ilyen módon kell mondani, hogy ez az ő joga, és a szuverén kifejezés a magyarban erre akar utalni. Benne van a szeretet is természetesen, atyai szeretettel az övéinek, gyermekeinek, de Isten dönti el, hogy kit, mivel, milyen módon adja, illetve ajándékozza meg az áldásával. Mindenki a saját, a tulajdon áldását kapja az Úrtól.

Emlékszünk, hogy a bűneset óta az a baj, hogy még a bűnös hívőnek is nagy kísértés, hogy a másik áldását kívánja meg inkább, mert úgy tűnik, mintha a sajátom az nem lenne olyan értékes. Pedig tudjuk, hogy az áldás az mindenképp azt jelenti vagy azt is jelenti, hogy Isten nem csak a szükségeset ad, hanem bőséggel ad valakinek. Tehát nemcsak a szükséges dolgot, hanem annál sokkal többet, bőséggel. De ha a másik egy valamivel többet kap, akkor az övé még nagyobb bőséggel adatott. Gondoljunk arra, hogy Józsefre mennyire irigyek voltak a testvérei. És ne felejtsük el, hogy Jákóbnak bűne is volt abban, hogy Józsefet jobban szerette. Ez bűn

volt. De az is bűn volt, hogy irigykedtek a testvérek Józsefre, mert rá néztek és nem azt, hogy az apánk minket hogy szeret. S amikor az Úr eldönti, hogy kinek mit ad, hogyan adja, és azt szeretettel adja, ha látjuk az Urat, mint aki ajándékozik, akkor nem lesz irigység. Akkor kiderül, hogy köszönöm, Uram, hogy nekem is adtál és hogy neki is.

Illetve az is benne van ebben a gondolatban – ha ilyen az Isten, aki ad –, hogy ő a bűnök és a kudarcok ellenére is adja vagy akár bűnök és a kudarcokon keresztül is elvégzi, hogy az áldását adja. Épp a József története milyen nagy példa erre. Mert ő szuverén Úr, ő mindenható Isten – hallottuk a Józsefnél mondott áldásnál. Ő mindenható. Ha kell, a bűnök és a kudarcok ellenére vagy azok közepette is adja az áldást. Itt nem értjük, hogy miért így történik, de azt látjuk, hogy ilyen a mi Istenünk. Ő nem egy gyenge valaki, akinek el kell gondolkoznia, hogy jajj most mit csináljak, mert nem úgy történt valami ahogy elterveztem. Épp fordítva! Neki megvan az isteni szuverén terve, akarata az övével is, és ha kell, a bűnök ellenére végigviszi. József hogy került Egyiptomba? Mert az Isten oda küldte. Csak ebben felhasználta Isten a testvérek gonoszságát is.

Itt hallottuk Lévi meg Simeon áldásánál, hogy erőszakosak, Jákób nem vállalt közösséget azzal, amit tettek egy nagyon súlyos bűn közepette. És mit csinál az Úr? A végén Simeon törzse majd a Júda törzsébe olvad bele, Lévi törzse pedig – emlékszünk – az Úrnak szolgáló törzs lesz. Valakik, akik erőszakosak, akik ölnek, gyilkolnak és haragosak, ők lesznek a legvégén az áldásosztók. Az ároni áldás 4 Mózses 6,24-nél kezdődik: „áldjon meg téged az Úr és őrizzen meg téged”. Áron milyen főpap volt? Lévi törzséből és ő se volt tökéletes. De Istennek tetszett, hogy az ilyen nagyon szomorú történetek közepette formálta ki Lévinek és az ő utódainak az életében, hogy az Úr szolgálói lehettek. Közvetlen közelében az Istennek és szolgálnak neki.

A személyes üzenetnél itt azt akarom csak megemlíteni, hogy a Lévi törzse mint akik szolgálnak az Ószövetségben, az minősítetten vonatkozik minden egyes hívő emberre és minden közösségre. Mi azért szolgálhatunk az Úrnak egyénenként is és közösségként, mert mint az Ószövetségben Lévi utódai, szolgálatra is rendelt minket az Úr. Nemcsak a vele való közösségre, hanem hogy neki szolgáljunk is. Ez az Úr szuverén döntése. Maga Jézus is szolgált.

Az áldása személyes jellemzőjével csak azt az egyszerű igazságot akarom kiemelni, hogy azért lehet személyes, mert atyai szeretettel olyan módon, mint aki nagyon jól ismeri és tudja, hogy ki az, akinek ő ajándékot akar adni, nagyon szereti őt, tudja azt is, hogy mire van szüksége, milyen körülmények között kell neki odaadnia, mivel ismeri az övéit, szeretettel veszi körül, hatalommal és szeretettel. Még azt is tudja, hogy amit most a

jelenben adok neki, majd az a jövőben hogyan fog számára további ajándékokat, áldásokat adni, hozni. S tényleg az történt, hogy a fiaknak adott, Jákób fiainak adott áldásígéret azok utódaiban is továbbment és láthatjuk az ószövetségi történetekben, hogy hogyan valósult meg. Ígéret szerinti, Isten ígérete szerinti és a mindennapok élethelyzeteiben az Úr meg is valósította ezt. Minden úgy és aszerint alakult, ahogy az Úr eltervezte.

Itt megint a József történetére gondoljunk vagy arra, amit olvastunk tegnap és ma is, hogy Mózes, aki szintén Lévi családjából származik, hogyan született meg, hogyan tartotta meg Isten, és aztán hogyan lett Mózesen meg Áronon keresztül Lévi családjának az a kisebb családi része hatalmas áldássá Isten egész népének. Tehát nagyon személyes.

S hogy Isten áldása mennyire személyes, ennek a szuverén Istennek az áldása, az a leghatalmasabban az Úr Jézus életében és megváltó művében látszik. Jézusnak is megvoltak a személyes, Atyától kapott ajándékai, és megvolt az, hogy az ő személyes élete hogyan lett áldássá sokaknak. Hallottuk az ábrahámi ígéretben, ahogy már idéztem: a te magodban, a te utódodban megáldatnak a föld minden nemzetségei. Tehát a szuverén Úr, aki személyesen ajándékozza az ő áldását, a harmadik pedig, hogy az ő áldása nemcsak sikerekben, hanem bajok, nehézségek közt is adatik.

Elméletben ezt mi tudjuk, ezért valljuk azt a Római levél 8. része 28. versével, hogy „tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint elhívottak.” De a jákóbi áldás negatív csengésű kijelentései, mondatai is jelzik, hogy tényleg nem csak a sikerek, hanem a bajok, nehézségek közt is. Van szó például arról az egyik gyermeknek mondott áldásnál, hogy harcolnia kell, támadások érik a másikat. Vannak nehézségek, nem mindig minden sikeres. De az áldás nemcsak azt jelenti, hogy Isten nem csak a szükségeset adja, hanem bőséggel ad, hanem azt is természetesen, amikor a nehézségekből és a bajokból, a szükségéből kiindulva valamit ad. Megoldást, megújulást. József is a nagy szükség közepette tapasztalta meg, hogy de az Úr velem van. Neki a börtön legmélyebb és legszörnyűbb körülményei között is meg kellett tanulnia és meg is tanulta, hogy velem van az Úr. Valami nem sikerül, nagy szégyen, talán még bűnné is lesz a végén és utána mégis Isten ebből hozza ki az áldást.

Itt mondhatnánk sokféle életpéldát. Most a hét elején a Budapesti Kántorképző fiataljainak tartottam az esti áhítatot, és elmondtam nekik, hogy én hogy jártam életem legkatasztrofálisabb kántori szolgálatával. Az igazából kontárizálás volt nem kántorizálás. Kezdő voltam és Sípos Ete Álmos tiszteletes úrtól mindig megkaptam előre az énekek számát, hogy gyakorolhassak szombaton. Idővel már elmaradhatott ez, mert jól begyakoroltam a gyülekezet vezetését. S így történt, hogy egyszer csak ott vagyunk

az istentiszteleten, és a 457-es ének volt az egyik. Azt kell tudni a folytatáshoz, hogy a korálkönyvben két letét is van, és akkor egyből láttam, amikor kinyitottam a korálkönyvet, hogy az A letét az háromszólamú, a B, az négy. Hát akkor a három szólamút könnyebb így hirtelen lejátszani. Csak elfelejtettem, hogy az én ujjaim már közben a négyszólamú letétekhez voltak hozzászokva. És a lényeg, hogy csak a végén sikerült a hangot jól lefogni, ami egyébként minden kántornak kötelessége, hogy a legvégén szépen szóljon a dallam, tehát akkor sikerült lefogni.

Hihetetlen szégyenérzet volt rajtam, nagyon szégyelltem magam, és úgy éreztem, nem is vagyok alkalmas kántornak... Viszont a következő pillanatban meg egyszer csak jött az a gondolat, hogy tehát most mit érzek? Most én magamért játszom, a tökéletes zenéért játszom? Szóval ez az egész szörnyű élettapasztalat ott az istentisztelet közben odáig vitt, hogy onnantól fogva én megtanultam egy életre, hogy én az Úrnak szolgálom minden-nel. Azért imádkozzam a kántori szolgálat előtt is mindig, ha csak egy mon-dattal vagy egy gondolattal, hogy Uram, segíts, hogy a te dicsőségedre játsszak. És ha nem sikerül valami úgy, akkor nem dől össze a világ. De az Úrnak szolgálom. Nem a gyülekezetnek, nem magamnak, hanem az Úr-nak. Áldássá lett egy nagyon keserű élethelyzet. Persze az is benne volt, hogy ennél nagyobb szégyen már úgysem érhet, a tűzkeresztségen ha át-esik valaki, onnantól könnyebb belemenni másfajta tüzekbe. De az Úr ál-dása a baj és a nehézség közepette.

És amikor a baj és a nehézség fájó, és lehet, hogy még a bűn is be-szennyezte, akkor különösen érezzük, hogy miért fontos az, ami itt a fo-hászban elhangzik. Eddig is mondtam már érveket a fohász elhangzására, de itt az utóbbi gondolathoz kapcsolódóan még inkább. Mert a bűneset utáni állapotok között még a legjobb feladatvégzés, szolgálat is bármikor beszennyeződhet, nem sikerül, talán még bűn is kerül bele. És ott van ez, hogy „szabadításodra várok, Uram”. Ez a fohász mindenképp meghatáro-za az egész áldásmondást. És csak a fohászról is lehetne természetesen külön prédikációt tartani, itt most a fohászt az elmondottak igei fényében akarom csupán kiemelni.

A fohász akkor hangzik el ott az áldásmondás közepén, amikor a köz-vetlen szövegkörnyezetben van szó harcokról, támadásokról az adott gyer-mekre vonatkozó meg utódaira vonatkozó áldásmondásnál. Ezért a fo-hász mindenképpen azért is elhangozhatott, hogy „szabadításodra várok, Uram”, mert tudom, hogy az egyik utódom utódainál milyen nehéz élet-helyzetek lesznek. Szabadításodra várok, ha rájuk gondolok, az akkori éle-tükre.

A szabadítás, az a szótó a héber nyelven, amiből magyarul a Jézus ki-fejezésünk jön. Az Uram kifejezés meg, emlékszünk, mostanában sokszor

mondtuk, nemcsak Isten, aki mindenható, hanem az Úr, aki a szabadító. Ezt a szót használja az Ószövetség, amikor a legszemélyesebb kapcsolatot akarja kiemelni a mindenható Istennel meg az ő szabadításának a valóságát. Kétszeresen is tehát: maga az ige, illetve ott a főnévi kifejezés, hogy szabadításod, és Uram, és várok. Az áldást ígérő, az áldást adó Isten az az Úr, aki szabadít. És Izrael története mutatja és annak a törzsnek a története is, ahol nagyon sok háború volt, igazolja, hogy hogyan szabadított az Úr. Gondoljunk csak arra, amikor Sámson a Dán törzséből származva bíráként mi mindent élt át, vagy gondoljunk Gedeonra, aki meg a Manassé törzséből származott, kicsiny törzs és mégis nagy dolgokat vitt végbe általa Isten.

De Jákób mindenképpen önmagára is gondolhat. A folytatásban olvashattam volna az ő halála leírását. Elmondja, hogy hol temessék el – Makpelá barlangjába –, de ott is felhangzik, hogy az örökség. Jákób készül meghalni, az áldást azért mondta, mert mondjuk így, hogy az utolsó szavai, aztán parancsot ad arra, hogy hol temessék el, mert a temetkezési helyen, ahol ott van a nagyapám, az apám, ott van a feleségem is, Lea, aki a messiási törzs édesanyja, ott legyenek én is, mert ez a mi örökségünk, és hirdeti, hogy Isten népének van öröksége. Szabadításodra várok, mert készülök meghalni, az áldás elmondtam már félig, folytatást is hadd tudjam elmondani. Tehát a jelenben Jákóbra vonatkoztatva is, a nehéz helyzetére nézve ott van az, hogy szabadításodra várok. De ha Jákób látja a fiait, meg tudja, hogy milyenek – szabadításodra várok. Tehát a jelen és a jövő szempontjából a most elhangzó kijelentés és a kijelentésnek a jövőre vonatkozó minden igazsága, beteljesedésre vonatkozó kijelentése kapcsán szabadítás. Szabadításodra várok.

És amikor eljött az Úr Jézus, ott is az Isten szabadítására volt szükség. Ott már nem kellett várni, elvégeztetett. És csak annyit jegyezzünk meg, mert az Úr Jézus keresztyéről van ismeretünk és tudjuk, hogy ott mi történt, hogy nála nem lehetett az, hogy szabadításodra várok, Atyám. Nála pontosan az ellenkező jött, nem volt szabadítás. Azért mondom így, hogy Atyám, mert Jézus mindig Atyának szólította az Istent. Jézusnak nem volt szabadítás, még ha várta volna is, akkor se lett volna, de neki nem kellett várni, és nem is akarta, mert engedelmes volt a kereszthalálig. És az övéinek, nekünk így lett szabadítás.

Ezért fontos nekem a Római levél 8. rész 32. verse, emlékeztetőül is, de most az igei üzenet miatt mégis hangsúlyosan újra: „aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent, minekünk”. Az áldás is „vele együtt mindent”. De az, hogy ez valóság legyen: szabadításodra várok, Uram. Bizalommal várhatod te is meg én is, mert az Úr szabadítása is, nemcsak

az áldása, személyes és közösségi is. Ha az Úr megszabadít téged, ez áldássá lesz a társadnak, a házastársadnak, a gyermekeidnek, unokáidnak, szüleidnek és nagyszüleidnek – és lehetne folytatni a családtagokat –, meg a gyülekezetben is. Ha az Úr szabadítását átérezzük, átéljük, akkor lehet, hogy azon keresztül kezd az áldás megvalósulni, nemcsak a személyes, hanem a közösség életében is.

Lehet, hogy várakozni kell: szabadításodra várok. De Jákób várakozása nem kétséges, nem kétségek közti volt, hogy meddig még, hanem ő kijelentette, hogy amíg várni kell, addig is várok, mert tudom, hogy megtörténik. A reménység Jákób fohászában az áldások között azt hirdeti, hogy jó várni az Úrra, és megadással lenni az ő szabadításáig. Várok a szabadításodra. Még most hiány van, most szükség, most nem tapasztalom az ajándékokat, Uram, de tudom, hogy mit ígértél, tudom, hogy mit tett az Úr Jézus és vele együtt minden az enyém lesz, mert végső soron még az ő áldásait is azért adja az Isten, hogy a vele – és most hadd mondjam így még személyesebben, hogy –, az Úr Jézussal való kapcsolatunk erősödjön minősítetten. Végső soron az áldásokat is, amikor megkapjuk, átéljük, elkezdjük az Istent dicsőíteni, elkezdjük az Úr Jézust dicsőíteni. Reménnyel várni az ígéretet, az áldásígéretet is, és így is áldássá lenni. Amikor pedig megkapjuk, akkor az áldást nem öncélúan kapjuk, hanem hogy azzal is a közösséget, azokat, akiket az Úr ránk bízott, szolgáljuk, de az Úr dicsőségére.

Jákób áldása tehát azt hirdeti, hogy a mi Istenünk áldást adó Isten, mindenek fölött az ő személye a döntő, de az ő áldása mindenek között és mindenek ellenére is adatik, mert Jézus Krisztus a szabadító.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy az ősatya személyében is igazoltad, kicsoda vagy te, még Jákób is megtérhetett, megújult, Izraellé lehetett. És áldunk, Urunk, hogy az Úr Jézus azért is jött, hogy ez valóság legyen. Magasztalunk, hogy mi is így lehetünk benne ebben a történetben a magunk helyén. Áldunk, hogy velünk kapcsolatban is van személyes áldásod, és köszönjük, amikor a családtagjaink, szeretteink, a gyülekezet vagy talán éppen a szomszédok, a munkatársak között tapasztalhattuk, hogy áldássá lehettünk.

Bocsásd meg, Urunk, hogyha a bűn, a hitetlenség gátolta ezt, minket is szabadíts meg, kérünk. Mi is várunk szabadításodra, ahol kell. Segíts, hogy hűséggel várjunk. És azért imádkozunk, hogy egymást is támogassuk a te követésedben a hitre nézve.

Köszönjük azokat az áldásokat, amiket a közösségnek adtál. Olyan nagy kiváltság, amikor használsz bennünket a közösség között és a közös-

JÁKÓB ÁLDÁSA

ség számára. Add, Urunk, hogy alázattal szolgáljunk és te dicsőíttessél mindig.

Kérünk arra is, hogy hadd legyünk áldássá népünknek. Urunk, sok mindent mi nem tudunk tenni népünkért, de magasztalunk, hogy imádkozni imádkozhatunk és ez erő.

Te tudod, hogy most is könyörögni akarunk vezetőinkért is. Segítsd őket, hogy bölcs döntéseket hozzanak. Urunk, az ő életük is hadd legyen áldássá.

És hadd könyörögjünk, hogy Kárpátalján adj békességet, de ott Ukrajnában az ukrán és az orosz nép között is teremts békességet.

Te tudod, Urunk, hogy mennyi baj van a bevándorlás miatt. Annyiféle hír hangzik, kérünk, könyörülj azokon, akik bajban vannak, de könyörülj a mi népünkön is. Kérünk, hogy a te szabadításodat e területen is mutasd meg nekünk.

Imádkozunk a betegeinkért, a műtét előtt álló testvéreinkért vagy akik műtét után vannak, erősítsd őket, szabadításodat adjad, hogy áldássá legyen a betegség is számukra.

Kérünk, hogy a gyászolóknak, annak a családnak is, akik ma álltak meg itt a gyászistentiszteleten, add a te vigasztalásodat.

A mi személyesen elmondott könyörgéseinket is hallgasd meg most, kérünk, Jézus érdeméért, Atyánk.

Ámen.

A 398. dicséretet énekeljük

Hatton J., 1793.

Úr lesz a Jé-zus min- de- nütt,
Hol csak a nap- nak fé- nye süt,
Úr lesz a mesz-sze ten- ge- rig,
Hol a hold nem fogy s nem te- lik.